

λου καὶ Ἀδριανοῦ Γεωργίου, ἀπαρτίζουσι τὴν τοῦ νέου τούτου ἔτους ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον.

Τελευτῶν δὲ ἤδη τὸν λόγον, καὶ τὴν τῆς πρυτανείας ἀρχὴν δημοσίᾳ νῦν παραδίδους εἰς τὸν ἀξιότιμον διάδοχόν μου, πρῶτον μὲν εὐχομαι εἰς τοῦτον διοικῆσθαι καὶ διεξαγωγὴν τῶν τοῦ πανεπιστημίου πραγμάτων εὐτυχεστέραν τῆς ἐμῆς· ἔπειτα δὲ ὁμολογῶ μεγάλας τὰς χάριτας πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον διὰ τὴν ἐμπροπὴ αὐτῆς σύμπραξιν, τὴν ὁποῖαν μετὰ προθυμίας παρέσχε μοι πάντοτε εἰς πάσας τὰς ὑποθέσεις· καὶ τελευταῖον ὑμᾶς, φίλοι φοιτηταί, προσαγορεύσας κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου κατάστασίν μου, συνιστῶ ὅσα ἀνεδέχοντο καὶ πρὸ ἐνός ἔτους, ἀναδεχόμενος τὴν πρυτανείαν, συνέστητα ἡμῖν· στηριγμὸν εἰς τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς εὐσεβείας, ἀφοσιώσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης, καὶ πολιτείαν βίου αὐστηράν ἐπὶ σεμνότητι καὶ ἡθῶν κοσμιότητι· ταῦτα δὲ, ἐπ' ἀγαθῶ ὄρωμαι τε αὐτῶν καὶ τῆς φίλης πατρίδος.

ΦΥΛΑΚΤΗΡΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

— 0 —

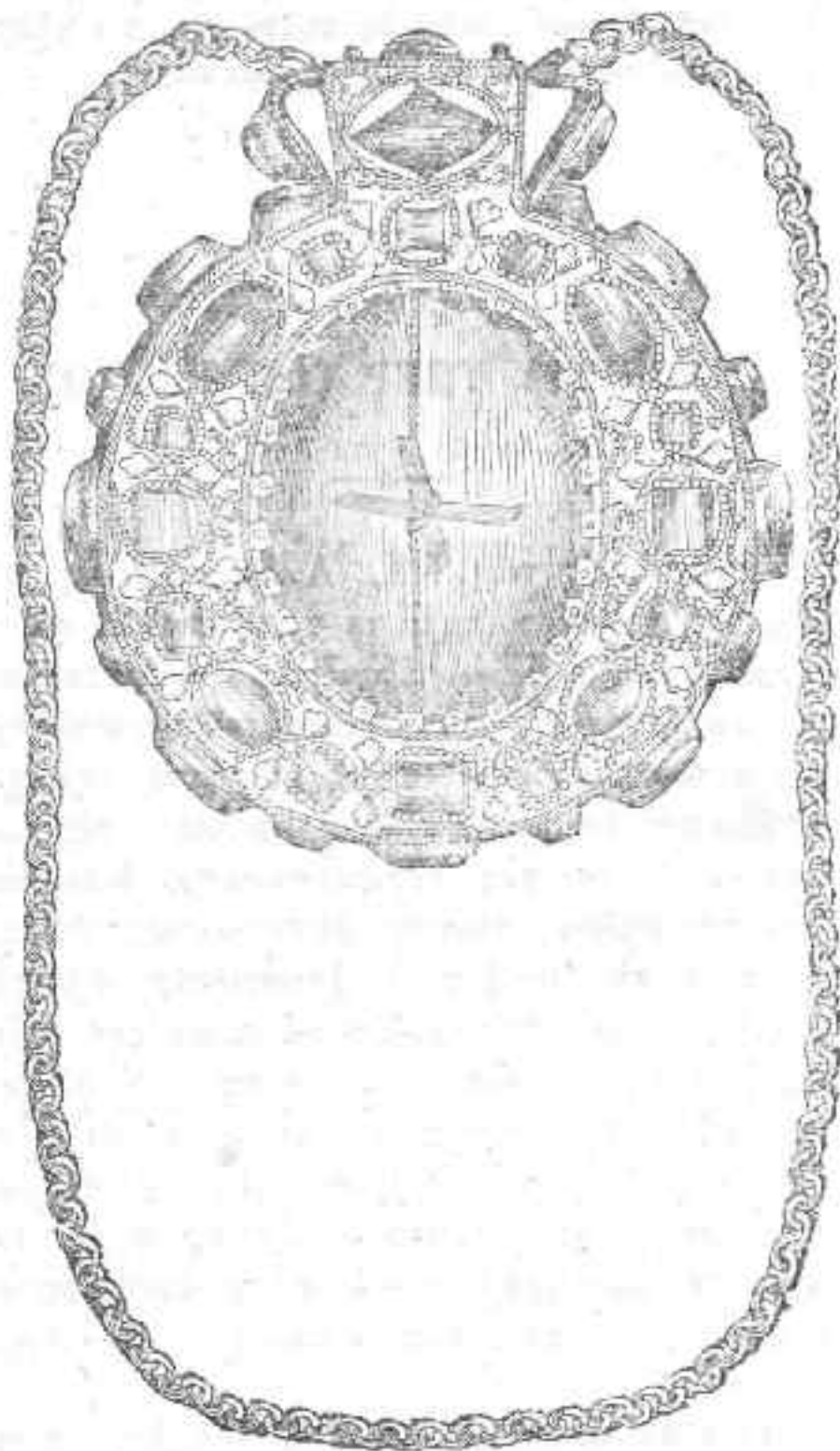
Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παρίστα ἀπαρράλλακτως καὶ κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέγεθος ἀντικείμενόν τι ἄξιον πολλοῦ λόγου καὶ ὡς ἀρχαιολογικὸν καὶ ὡς θρησκευτικόν. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ φυλακτήριον ὃ ἔφερεν ἀδιακόπως ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Κάρολος ὁ Μέγας, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρέθην ἐπ' αὐτοῦ τὸ 1166 ἔτος ὅτε ἠνοιχθῆ τὸ μνημεῖόν του, ἐδόθη τῷ αὐτοκράτορι Ναπολέοντι τῷ Α' ὑπὸ τοῦ κλήρου τοῦ Ἀκουῖτγράφου. Εἶναι δὲ χρυσοῦν, στρογγύλον, λιθοειδῆ, ἔχον ἐν μέσῳ δύο σαμφείρους ἀκατεργαστοὺς ἐγκλείοντας τίμιον ξύλον· ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ κύκλου περιέχονται πολλὰ τεμάχια ἱερῶν λειψάνων μετακομισθέντα ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἴδου τὸ ἱστορικὸν τοῦ περιφήμου τούτου φυλακτηρίου·

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ὀγδόου αἰῶνος δύο μόναι μεγάλοι ἡγεμόνες ἦσαν κατ' ὅλον τὸν κόσμον. Κάρολος ὁ Μέγας καὶ ὁ Ἀρουν-αλ-Ρασίδ, γνωστότατοι ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ μυθώδῃ ἱστορίᾳ. Οἱ δύο οὗτοι ἡγεμόνες ἔστειλον πρέσβεις πρὸς ἀλλήλους· ἵνα δὲ περιποιηθῇ τὸν μέγαν προστατὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ καλῖφης, ἐπεμψεν αὐτῷ τὰς κλεῖς τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ τὴν σημαίαν τῆς Ἱερουσαλῆμ, ἐμβλημα οὖσαν κυριαρχίας, ἐξ ἧς ἐπήγαγεν ἡ ἀξίωσις τῶν διαδόχων τοῦ Καρόλου εἰς τὴν κυριότητα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ 797 ἔτος ὁ αὐτὸς καλῖφης προέτρεψε τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων νὰ στείλῃ μοναχόν τινα ἐκ

τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν μετὰ πολλῶν λειψάνων, ἐν οἷς εὑρίσκετο καὶ τὸ παρὸν φυλακτήριον. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἔφερεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς δύσεως τίμιον ξύλον, τεμάχιον τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου, τὸ ἅγιον μανδύλιον, τὸν χιτῶνα τῆς Θεοτόκου, τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ, τὸν βραχίονα τοῦ ἁγίου Συμεῶνος καὶ τὰς κλεῖς τοῦ ἁγίου Τάφου. Τεμάχια δὲ ὅλων τούτων κεκλεισμένα ἐντὸς μικρᾶς θήκης ἀπιδειλὸς ἐκρέμυντο εἰς τὸ στήθος τοῦ Καρόλου in pera portavit ad collum.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα μετακομισθέντα εἰς Ἀκουῖτγράφον ἐνήργησαν πλεῖστα θαύματα. Τυφλοὶ ἀνέδλεψαν, χωλοὶ ἰάθησαν, παραλυτικοὶ περιεπάτησαν, δαιμονιῶντες ἀνέλαβον τὸ λογικὸν αὐτῶν, λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν, πενηκονταδύο ἀνάπηροι ἐθεραπεύθησαν, καὶ ἀποθανόντες ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Φυλακτήριον Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα σωζόμενα μέχρι τοῦ νῦν ἐν ἀκουῖτγράφῳ ἐξετίθεντο κατ' ἐπταετίαν μετὰ μεγίστης παρατάξεως εἰς τὰ ὄμματα τῶν εὐσεβῶν. Τὸ φυλακτήριον ὁμοίως περὶ οὗ ὁ λόγος, ἔμεινεν ἐν τῷ τάφῳ μέχρι τοῦ 1166 ἔτους. Δεκαετὰ ἔτη ἔφερεν

αὐτὸ ζῶν ὁ Κάρολος ἀπὸ τοῦ 697 μέχρι τοῦ 814 ὅτε ἀπέθανε.

Τὰ λείψανα ταῦτα ἀφαιρεθέντα κατὰ τὴν πρώτην γαλλικὴν ἐπανάστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀκουισγράνου ἀπεδόθησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1801. Ὁ δὲ κληρὸς εἰς εὐγνωστόν νην ἐδώρησατο αὐτῷ τὸ φυλακτήριον, τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησε Ναπολέων ὁ Γ'.

Περίεργος τῶντι ἡ τύχη τοῦ φυλακτηρίου αὐτοῦ! Αὐτὸ ὑπάρχει ἡ αἰτία, οὕτως εἰπεῖν, τῶν σταυροφοριῶν· διότι ἐπὶ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ καὶ τῶν κλειδῶν τοῦ Ἀγίου Τάφου ἐστήριζαν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας τὰς ἀξιώσεις των ἐπὶ τῶν ἁγίων τόπων καὶ τὰ δικαιώματά των τοῦ νὰ ὑπερασπίζονται τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁμοθρήσκους αὐτῶν. Ταρὲν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τριακόσια ἔτη, ἀνευρέθη τὴν δωδεκάτην ἐξατονταετηρίδα, καὶ μετὰ ἑπτακόσια ἄλλα ἔτη περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ μεγίστου τῶν ἀνδρῶν τῶν κατ' ἡμᾶς χρόνων, μετὰ δὲ τοῦτο εἰς τὸν κληρονόμον τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

ΑΘΛΟΘΕΣΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ.

—ο—

Ἐφάμιλλος τῶν ΚΚ. Ἀμβρ. Ράλλη καὶ Κωνστ. Τσοκάνου κατὰ τε τὸ φιλογενές καὶ τὸ φιλόμουσον, ὁ Κ. Ἀλέξανδρος Κοντόσταυλος, νῦν ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἠλλοθέτησεν ἀγῶνα ἐνίκυστον, σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς γλυπτικῆς, τῆς ζωγραφικῆς, καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἀγῶνος τούτου ἀποχρώντως γίνεται λόγος ἐν ταῖς ἐφεξῆς δύο ἐπιστολαῖς· ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν νὰ ἐπαινέσωμεν οὐ μόνον τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ἀθλοθέτου, ἀλλὰ καὶ τὴν σύνεσιν ἣτις ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντικειμένου. Διότι, ἐπειδὴ ἡ πρόοδος τῶν τεχνῶν παρ' ἡμῖν δὲν ἐγένετο ἀνάλογος πρὸς τὴν πρόοδον τῶν γραμμάτων, πᾶσα ἐνίσχυσις δεδομένη εἰς αὐτὰς εἶναι βεβαίως ἐθνικὴ εὐεργεσία.

Εἶθε καὶ ἄλλοι μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ Κ. Ἀλ. Κοντοσταύλου!

«Τῷ Κ. Αἰσ. Καραγιάννῳ,
Διευθυντῇ τοῦ Πολυτεχνείου.

« Ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, ἡ μᾶλλον, εἶναι τὸ πνεῦμα δαμάζον καὶ ἰθύνον τὴν ὕλην, βιάζον αὐτὴν νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς θρησκείας καὶ τῆς καλῶς συν-

τεταγμένης πολιτείας. Καὶ αἱ ὠραῖαι τέχναι, ἔχουσαι καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς τὸ μέγα αὐτὸ χάρισμα, εἴτε ὥς ἀνεγείρουται ναοὺς ἀσιερωμένους εἰς τὸν Κύριον, ἢ ἄλλα δημόσια οἰκοδομήματα, ἢ ὥς ἀπαθανατίζουσαι διὰ γλυτῆς ἢ γραφῆς τοὺς θνητοὺς χαρὰς τοῦ προσώπου τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος, συντρέχουσιν εἰς τὴν διατήρησιν καὶ λαμπρότητα τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἑποίου εἶναι γεννήματα.

« Τὸ ἔθνος ἡμῶν, μόλις λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, ἠέλητε διὰ τῶν κυβερνήσεων του νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπάνοδον καὶ διαδοσιν τῶν ἱερῶν τεχνῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πατρίδα. Τὸ σχολεῖον τῶν τεχνῶν, καθιδρυθὲν πρό τινας χρόνους, εἶναι τρανὸν δείγμα τῆς τάσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησίν του, καὶ τοῦ πόθου ὃν ἔχει νὰ σιγκαταταχθῇ μετὰ τῶν πλέον πεπολιτισμένων ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν. Ὁρμώμενος ἐκ τούτων τῶν σκέψεων, καὶ παρατηρῶν τὸν ὀργανισμόν καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ Πολυτεχνείου, ἔκρινα διὰ τῶν ἀσθενῶν μου μέσων νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἐν ταῖς ὠραῖαις τέχναις μικρὰν ἐμψύχωσιν τῶν νέων μαθητῶν διὰ τοῦ ἐπομένου διαγωνισμοῦ.

1) Νὰ γίνηται διαγωνισμὸς τῶν μαθητῶν τῆς γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς, καὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπὸ τοῦ 1855 μέχρι τέλους τοῦ 1860 ἔτους κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν·

Τὸ 1856, Ζωγραφικῆς (ἐλαιογραφία).

» » Γλυπτικῆς (πρόπλασμα ἐκ γύψου).

Τὸ 1857, Ζωγραφικῆς (ἐλαιογραφία).

» » Γλυπτικῆς (πρόπλασμα ἐκ γύψου).

Τὸ 1858, Ἀρχιτεκτονικῆς (σχέδιον ἀρχαίου μνημείου ὑδροχρωματισμένον).

» » Ζωγραφικῆς (ἐλαιογραφία).

Τὸ 1859, Ἀρχιτεκτονικῆς (ὁμοίως).

» » Γλυπτικῆς (ὁμοίως).

Τὸ 1860, Ἀρχιτεκτονικῆς.

» » Γλυπτικῆς ἐπὶ ξύλου.

οἱ δὲ δύο κατ' ἔτος ἀριστεύσαντες εἰς αὐτὰς νὰ λαμβάνωσι βραβεῖον ἑλαττος ἀνὰ δραχμ. χιλίας (1000).

β') Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ ᾔναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἠκολούθησαν τὰ μαθήματα τῆς τέχνης ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, καὶ διηγωνίσθησαν κατὰ τὰς ἐτησίους διαγωνισμοὺς τοῦ Πολυτεχνείου.

γ') Ἡ ἡλικία τῶν διαγωνιζομένων δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰ τριάκοντα τρία ἔτη.

δ') Οἱ ἀγωνοδίκαι θέλουν σύγκεισθαι ἐκ τῶν διδασκάλων τῶν τεχνῶν, προεδρεύοντος, τοῦ Διευθυντοῦ, καὶ ἐκ τοῦ καθηγητοῦ τῆς αἰσθητικῆς (κλάδου τῆς φιλοσοφίας) τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνος. Ὁ Κ. Διευθυντὴς δύναται νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν ἀγωνοκριτικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τινας ἐκ τῶν παρεπιδημούντων τεχνιτῶν ἐγνωσμένης ἱκανότητος.

Ἡ δὲ δίκη θέλει γίνεσθαι ἐν κοινῇ ὁλῶν τῶν ἀγωνιζομένων συνεδριάσει καὶ συζητήσει, μεθ' ἣν γίνεται ψηφοφορία· ἐν δὲ ἰσοψηφίᾳ διανέμεται τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς ἰσας ψήφους τυχόντας. Ἄν τυχὸν ἡ Διεύθυνσις νομίσῃ ἀναγκαῖον νὰ ἀναβῇ καὶ εἰς τινα ξένην ὁλοσχερῶς ἐπιτροπὴν τὴν